

Arrest

nr. 86 602 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 16 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2012 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché, R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, komt op 13 februari 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op 15 februari 2011.

Op 16 december 2011 wordt verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken en wordt de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingevuld.

Op 13 januari 2012 ontvangt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze vragenlijst en op 25 april 2011 wordt verzoeker opgeroepen voor gehoor.

Op 15 mei 2011 wordt verzoeker gehoord bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 15 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Indische nationaliteit te bezitten, geboren en getogen te Ghoald, tehsil Mendhar in het district Poonch in Indisch Kashmir. U zegt zeventien jaar te zijn en dus minderjarig. U zegt India te hebben verlaten nadat uw beide ouders werden gearresteerd door het Indische leger. Dit gebeurde op een ochtend nadat in de voorgaande nacht gewapende mujaheddin jullie huis waren binnengedrongen en geëist hadden eten voor hen te koken. U was niet in uw huis toen uw ouders werden gearresteerd, maar hoorde het nieuws via de vader van uw vriend, met wie u in de bergen uw dieren had gehoed. De vader van uw vriend zei u zeker niet naar uw huis te gaan, maar naar uw oom in Pakistan te gaan, aan de andere kant van de LoC (Line of Control, betwiste grens). De vader van uw vriend begeleidde u die nacht via een weg achter een schijn over de grens en zei u recht naar beneden te lopen, naar het dorp Najot. Hoewel u, noch uw oom contact hadden onderhouden met elkaar, was hij blij u te zien en nam hij u op in zijn huis. Dan, twee weken later, kwamen er drie mannen naar het huis van uw oom. Ze vroegen om inlichtingen of er iemand van Kashmir was gekomen, want dat daardoor enkele mensen werden gearresteerd. Uw oom zei dat het mannen van de veiligheidsdienst waren en dat u niet bij hem kon blijven. Hij regelde een smokkelaar voor u. U werd naar een luchthaven gebracht en reisde als zoon van een familie mee naar Brussel. In België werd u door hen achtergelaten. Op 15 februari 2011 diende u een asielaanvraag in. U legde geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen om volgende redenen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 1 juni 2012 werd Indië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Echter, er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u noch uw gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève, noch uw nood aan subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, par. 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

Wat betreft uw beweerde minderjarigheid, moet worden verwezen naar de beslissing van de Dienst Voogdij dd. 28 oktober 2011 (aanwezig in het administratieve dossier), die in het kader van de wet over “De voogdij voor de niet –begeleide minderjarig vreemdelingen” een medisch onderzoek liet doen op 20 oktober 2011, waaruit bleek dat u ouder bent dan 18 jaar, met een geschatte leeftijd van 20,1 jaar. U legt geen documenten neer die uw minderjarigheid aantonen.

Wat betreft uw beweerde afkomst en recent verblijf van het dorp Ghoald, district Poonch in Indisch Kashmir, moet worden vastgesteld dat u dit onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Immers, uw kennis over de genoemde regio en enkele opmerkelijke gebeurtenissen in de regio is uiterst beperkt. Zo had u geen weet van een busverbinding die werd ingelegd tussen uw district Poonch en Rawalakot, juist aan de andere kant van de LoC (gehoorverslag CGVS p.4 en p.8). Dit is opmerkelijk, aangezien het de eerste keer was sinds jaren dat het voor bepaalde Kashmiri's mogelijk was om hun familieleden aan de andere kant van de LoC te bezoeken (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u,

die een oom heeft aan de Pakistaanse kant van de grens, waar jullie door de omstandigheden geen contact mee konden hebben, niets zou hebben gehoord over deze mogelijkheid om familie te bezoeken, is niet geloofwaardig. U hiernaar gevraagd zei u, dat u in dergelijke zaken geen interesse had en dat het een achtergestelde buurt is (gehoorverslag CGVS p.8). Evenmin hoorde u over een andere vertrouwenwekkende maatregel ("confidence building"), namelijk de mogelijkheid om handel te drijven, door het doorlaten van vrachtwagens naar de andere kant. Dat u ook daar niets over hoorde vertellen van de mensen is evenmin geloofwaardig (gehoorverslag CGVS p.4 en p.8). Immers, zoals u zelf zegt is Poonch een achtergesteld gebied (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Het is dan ook meer dan aannemelijk dat elke mogelijkheid om handel te drijven en geld te verdienen, of om familieleden in Pakistan te bezoeken en vooral de moeilijkheden hieromtrent, in de regio door de mensen zal besproken zijn. U weet evenmin waar de officiële grensovergang in uw district zich bevindt (gehoorverslag CGVS p.5). U gevraagd naar de aardbeving, is het opmerkelijk dat u wel het jaar kan vertellen, maar verder geen enkele andere informatie (gehoorverslag CGV p.8). Nochtans was er in het district Poonch wel degelijk schade geleden (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Over uw eigen dorp geeft u spontaan nauwelijks informatie (gehoorverslag CGVS p.3) en komt u na aandringen niet verder dan het noemen van een enkel schrijn (Rilla) en drie militaire posten (gehoorverslag CGVS p.3). U gevraagd tot welk "panchyaat" uw dorp behoort (administratieve term voor raad van wijkverantwoordelijken), noemt u de naam van Z. K. als dorpshoofd. Deze is inderdaad het hoofd van Ghohald Chowki (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), maar het is merkwaardig dat u stelde deze persoon niet persoonlijk te kennen, omdat het volgens u niet mogelijk is om "het dorpshoofd te zien" (gehoorverslag CGVS p.3). Dit is een merkwaardige verklaring aangezien kan worden verondersteld dat een gekozen dorpshoofd een publiek zichtbare functie heeft. Uw verklaring dat u "wel in India woont maar niet goed op de hoogte bent van de Indische administratieve onderverdeling" is opvallend. Evenmin kon u andere namen noemen van personen die uw dorp vertegenwoordigen en herkende u geen namen van u genoemde personen van het panchyaat Ghohald Chowki. U gevraagd of er ook een stad is die Ghoald noemt, ontkende u dit. Nochtans is er wel degelijk een panchayaat dat Ghoald Town wordt genoemd. U de naam genoemd van het hoofd daarvan, namelijk D. K. T., antwoordde u dat er waar u leefde, geen Hindu's zijn, wat dus volgens de objectieve informatie niet blijkt te kloppen. U nog een naam genoemd van het hoofd van een andere wijk van Ghoald, zei u enkel de naam te herkennen. U de naam genoemd van het hoofd van het district Poonch herkende u deze niet. U gevraagd enkele schrijnen te noemen die talrijk zijn in uw district noemt u enkel het kleine schrijn Rillan bij u in de buurt en herkende u geen namen van u genoemde belangrijke schrijnen, noch herkende u de foto van een groot schrijn gelegen op de LoC (gehoorverslag CGVS p.9). Verder heeft u geen idee of er behalve Pahari nog andere plaatselijke talen worden gesproken en heeft u nooit gehoord van de nomadische Bakarwals die in de regio leven. Ook wist u niet te vertellen of er in Azad Kashmir (Pakistan Kashmir) een district is dat eveneens Poonch noemt, wat ongeloofwaardig is aangezien het vroegere Poonch door de LoC werd verdeeld en het district aan de andere kant van LoC ook Poonch noemt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u, zogezegd woonachtig in district Poonch, nooit zou gehoord hebben van Rawalakot, net over de grens in Pakistan, is evenmin geloofwaardig (gehoorverslag CGVS p.4 en p.7). U kwam spontaan niet tot een doorleefde beschrijving van uw dorp en leefwereld (gehoorverslag CGVS p.3 en 7). Bovenstaande vaststellingen laten vermoeden dat u ofwel nooit in die de genoemde regio bent geweest of deze op zeer jonge leeftijd verlaten heeft.

Moet hierbij ook worden verwezen naar het resultaat van de "tracing" door het Rode Kruis, dd. 25 mei 2012 (document aanwezig in het administratieve dossier), waaruit blijkt dat noch uw naam, noch deze van uw vader of familie gekend was door het bevraagde dorpshoofd, dorpelingen en winkeliers in uw beweerde regio van herkomst.

Het vermoeden dat u niet van de door u beweerde regio afkomstig bent, of er al jarenlang niet meer heeft verbleven, maakt dat er ook geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde vluchtrelaas. Uw verklaringen terzake, die zeer algemeen, vaag en onvoldoende coherent zijn, versterken immers het bovengenoemde vermoeden. Zo kon u niet aangeven hoe de vader van uw vriend op de hoogte was van de beweerde arrestatie van uw ouders, of wie het had gezien (gehoorverslag CGVS p.6). Er kwamen volgens u ook geen mensen spreken over het voorval en evenmin werd het dorpshoofd ingelicht, zogezegd uit angst. Het is weinig aannemelijk, dat in een afgelegen dorp er geen beroering zou ontstaan, of minstens een reactie zou uitlokken, bij de arrestatie van een koppel, vooral wanneer er een vrouw bij betrokken zou zijn. U gevraagd waarom u nog dezelfde avond diende te vluchten, met andere woorden waarom niet had afgewacht of uw ouders na een paar uur verhoor zouden zijn vrijgelaten, zei u dat dergelijke zaken frequent gebeurden en dat niemand terugkwam. Echter, hierop doorgesproken, zei u dat u het van "horen zeggen heeft" maar dat u niet precies kon zeggen wie. U gevraagd welke mensen er uit uw dorp verdwenen waren, zei u dan weer dat het niet in uw dorp gebeurde maar in een buurdorp, "plaatsen dichtbij de Loc". U kon geen

informatie geven over de militanten in uw regio, noch kon u recente incidenten opnoemen (gehoorverslag CGVS p. 4, p. 8 en p.9). Dat u op eigen kracht de zwaarbewaakte grens zou kunnen oversteken en aan de andere zijde gewoon de berg diende af te lopen om in het dorp van uw oom aan te komen, is weinig waarschijnlijk (gehoorverslag CGVS p.6). Dat u dan, met die ene oom geen contact zou onderhouden na uw vertrek uit Pakistan is eveneens weinig aannemelijk. Dat u beweerde niet te weten waar in Pakistan u logeerde bij de vriend van uw oom, of van welke luchthaven u vertrok (gehoorverslag CGVS p.7 en p.8), heeft bijgedragen tot het vermoeden dat u bewust informatie achterhield om uw ware herkomst te camoufleren.

Tot slot, u legt geen enkel document neer dat toelaat uw identiteit en/of reisweg te controleren.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt in fine van het verzoekschrift om de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek. Huidig beroep betreft echter een annulatieberoep. Artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zodat hiertegen enkel een annulatieberoep openstaat en verzoeker niet kan vragen om de bestreden beslissing terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het artikel 1.A van de Vluchtelingenconventie, artikel 57/6/1, eerste lid, artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht (29 juli 1991), artikel 62 van de Vreemdelingenwet

a. Algemeen

Aangezien het CGVS ten onrechte bij voorbaat stelt dat er geen sprake is van vervolging (bovenaan blz 2 van de bestreden beslissing) terwijl het CGVS alle ter beschikking zijnde middelen dient aan te wenden om bepaalde bewijzen te verzamelen, anders geniet verzoeker het voordeel van de twijfel.

Zie Handbook, nr. 196 en Dirk Vanheule “Vluchtelingen”, blz 23, nr. 49 en 50. uitgave 1998

Dat nochtans verzoeker heeft aangehaald geboren en getogen te zijn in het grensgebied tussen India en Pakistan, zijnde Ghoald, tehsil Mendhar binnen het district Poonch in het Indisch Kashmir.

Dat uit het interview zelf blijkt dat het CGVS zich er van bewust is dat dit gebied behoort tot een conflictgebied alwaar men geleidelijk aan ter hoogte van de grensovergang contacten tussen beide

landen poogt te demilitariseren (in de bestreden beslissing wordt zelfs gesproken van : “de eerste keer sinds jaren dat het voor bepaalde Kashmiri’s mogelijk was om hun familieleden aan de andere kant van de LoC te bezoeken...’)

Dat in de info die het CGVS bij Credoc heeft opgevraagd uitdrukkelijk wordt gesteld :

Bovendien wordt op blz 3 van de info gesteld omtrent de situatie in India : “niettemin blijven bepaalde conflicten onopgelost en blijven de acties van verschillende militante groepen een destabiliserend effect hebben op delen van het land” ...

“Een ander fenomeen is gewelddadig straatprotest, in hoofdzaak gericht tegen de massale legerpresentatie in het gebied ... Aanvallen van door Pakistan gesteunde Islamitische militanten kosten in 2010 375 mensen het leven.

Alsook op blz 4 : “De federale en lokale overheden stellen dikwijls een onderzoek in naar geweldsdelicten en mensenrechtenschendingen begaan door eigen veiligheidsdiensten (in conflictgebieden), maar vaak laat de effectieve vervolging te wensen over”.

Dat elk voorzichtig en zorgvuldig bestuur in dezelfde omstandigheden geplaatst met de haar ter kennis gebrachte informatie (via Credoc) dan ook niet tot hetzelfde besluit zou komen en oordelen dat er in hoofde van verzoeker “GEEN SPRAKE IS VAN VERVOLGING” en verzoeker geen “REEEL RISICO LOOPT OP HET LIJDEN VAN ERSNTIGE SCHADE” temeer daar verzoeker officieel heeft aangetoond dat hij in tempore non suspecto via het RODE KRUIS heeft gebruik gemaakt van het Tracing netwerk om zijn vermiste ouders op te sporen.

Dat het CGVS deze info ivm het Rode Kruis opvroeg tijdens het verhoor op 15 mei l.l. en deze per fax reeds bekwam van zijn raadsman op 25 mei l.l. (stuk 2) terwijl dit toch wel om een zeer belangrijk argument gaat zodat wel degelijk een reële vrees tot vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk wordt gemaakt daar het zijn gevoel is hetzelfde lot als zijn ouders te zullen ondergaan.

Dat het Rode Kruis inderdaad op 25 mei l.l. liet weten dat er geen info beschikbaar was omdat zowel de dorpsbewoners als de winkeliers geen weet hadden van de achternaam van verzoeker terwijl verzoeker enkel kan stellen dat er in zijn dorpje maar één winkel is.

Dat verzoeker nochtans telefoonnummers heeft gekregen van o.m. M. S., die hij heeft opgebeld en dewelke liet weten geen zekerheid te hebben omtrent de betrouwbaarheid van de personen die info vroegen van hen.

Dat deze vermoeden dat het ging om leden van de veiligheidsdienst en daarom ook hun telefoonnummer hebben gegeven zodat M. S. werkelijk kon horen dat het ging om verzoeker alvorens info te willen verstrekken.

Dat verzoeker in dit verband meer tijd vraagt en, gelet op de overige argumentatie, Uw Raad verzoekt het dossier voor verder onderzoek terug over te maken aan het CGVS.

Aangezien het CGVS in haar bestreden beslissing bovendien enkel spreekt van India als veilig land en geen info heeft opgevraagd over het grensgebied met Pakistan.

Dat uit het KB van 1 juni 2012 blijkt dat enkel India is opgenomen als “veilig land” terwijl hoe dan ook verzoeker niet wordt belet zelf aan te tonen dat voor hem wel sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, minstens er een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Dat derhalve artikel 57/6/1 eerste lid en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, minstens artikel 48/4 wordt geschonden nu uit de verklaringen van verzoeker en bewijzen (o.a. van het Rode Kruis), zelfs info van Credoc, wel degelijk blijkt dat er redenen zijn om erkend te worden als vluchteling, minstens dat hij recht heeft tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dat er trouwens moeilijk sprake kan zijn van een democratisch stelsel en normale algemene politieke omstandigheden indien zelfs de federale overheidsdiensten soms onderzoek moeten doen naar het schenden door de eigen veiligheidsdiensten van de mensenrechten en het door hun plegen van delicten tov derden in conflictgebieden (zie info Credoc).

Dat maw uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat er totaal geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker afkomstig is uit een conflictgebied dat in het grensgebied met Pakistan is gelegen.

Dat verzoeker dan ook de indruk heeft dat het gaat om een model/standaard beslissing op vlak van het argument “veilig land” waardoor de materiële motiveringsplicht wordt geschonden.

“Haar uitspraak is niet naar behoren gemotiveerd wanneer het onderzoek onvolledig is gebleven en wanneer niet wordt geantwoord op de tijdens de beroepsprocedure ontwikkelde argumenten en overlegde stavingstukken”

Zie R.v.st. nr. 73 179, 22 april 1998, T. vreemd. 1998, 49;

Aangezien verzoeker zelfs in de mogelijkheid is elke opmerking van het CGVS grondig te weerleggen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker het onvoldoende aannemelijk maakt dat hij afkomstig is van het dorp Ghoald;

Dat onafgezien hiervan de term “onvoldoende” die wordt gebruikt in de bestreden beslissing duidt op twijfel, terwijl twijfel in het voordeel van de asielzoeker zou moeten spelen, tenzij gegronde redenen zich daartegen verzetten.

Zie *Gemeenschappelijk Standpunt Vluchtelingendefinitie, nr. 3;*

Zie J.Y. Carlier, "General Report", p 709, nr. 30;

Zie *Handbook nr. 196*

b. Ten gronde

1. *Betrekkelijk het niet op de hoogte zijn van de eerste keer dat een busverbinding tussen het district Poonch en het Indisch Kashmir wordt aangelegd*

Aangezien volgens de info van het CGVS deze busverbinding zeer ver verwijderd is van de woning van verzoeker, die als landbouwerszoon (alook zijn ouders) nooit verder dan enkele km van de boerderij zich heeft begeven, en enkel bepaalde Kashmiri's zouden hiervan gebruik kunnen maken ...

Dat in de bestreden beslissing ook wordt gesproken van "de eerste keer".

Dat de raadsman van verzoeker kopij van het volledig administratief dossier heeft besteld en er nergens werd vermeld wanneer deze "eerste keer" plaatsvond, misschien na het vertrek van verzoeker.

Dat verzoeker dan ook terecht (zie bestreden beslissing) heeft gesteld dat hij woont in een "achtergestelde buurt" alwaar trouwens (zie verhoor verslag) geen elektriciteit noch telefonie of internet aanwezig is.

Dat er zelfs maar één dorpswinkel gelegen is in Ghoald.

Dat trouwens de meeste jongeren niet buiten komen en ook de ouders die een boerderij hebben enkel op de hoeve werkzaam zijn.

Dat verzoeker en zijn ouders zich enkel verplaatsten met een ezelskar en dit tot maximaal 15 km van de boerderij afgelegen. !!!

Dat het dan ook logisch is dat deze info ivm de eerste busverbinding het gezin zeker nog niet had bereikt.

Dat op dergelijke wijze een verduidelijking van verzoeker interpreteren waarom hij mogelijks geen weet heeft van de busverbinding dan ook kennelijk onredelijk is indien daaraan wordt gekoppeld dat verzoeker niet van het dorpje Ghoald afkomstig zou zijn.

2. *Betrekkelijk het niet op de hoogte zijn van de maatregel confidence building' waarbij vrachtwagens die handel drijven wel worden doorgelaten*

Aangezien verzoeker nogmaals benadrukt dat zijn kennis niet verder reikt dan dieren hoeden en hout sprokkelen ....

Dat het hier opnieuw om een zeer recente maatregel gaat waarvan zeker de familie van verzoeker nooit in kennis zal gesteld zijn gezien zij enkel via ezel en kar zich konden verplaatsen...

3. *Betrekkelijk het feit dat verzoeker niet weet waar de officiële grensovergang in zijn district gelegen is*
Aangezien verzoeker deze wel kon toelichten aan de hand van een beschrijving : "zie gehoorverslag blz 5 : "hij heeft geen weet van de officiële grenslijn omdat Poonch 30 km van zijn huis ligt, weet wel waar de Muha Jedins de grens oversteken : aan chicaborden, dichtbij de bedevaartplaats.

Hij stelt trouwens ivm de militaire posten dat er 4 militaire posten zijn en geen 3 zoals het CGVS beweert (blz 3).

Ook de opmerking dat hij geen info kon geven over militanten van zijn regio kon niet beantwoord worden omdat deze militanten helemaal niet van de streek van verzoeker afkomstig zijn maar wel van Pakistan !!! Mogelijks bedoelde het CGVS agenten van de veiligheidsdienst dewelke volgens info van Credoc meermaals niet te betrouwen zijn, reden waarom de bewoners van het dorp van verzoeker, ook geen info hebben willen verschaffen aan de leden van het Rode Kruis. Hun vertrouwen omtrent vreemden is terecht volledig zoek !

Dit is ook de reden waarom de bewoners niet willen spreken over incidenten in hun streek uit angst zelf betrokken te geraken.

4. *Betrekkelijk de aardbeving*

Aangezien het CGVS zelf in de bestreden beslissing stelt : "dat U wel het jaar kan vertellen, maar verder geen enkele andere informatie"

Dat verzoeker inderdaad heeft horen vertellen dat er zich in dat jaar een aardbeving heeft voorgedaan maar in zijn dorpje zelf er geen schade was, wel op andere plaatsen in het district Pooch.

Dat hij letterlijk stelt : "omdat we in ons dorp niet veel problemen gehad hebben door de aardbeving" (blz 5)

Dat dit verklaarbaar is doordat de woningen in het dorpje (vooral kleine boerderijen) laagbouw betreffen zodat er dan ook geen enkele schade was in tegenstelling tot woningen van twee hoog.

5. *Betrekkelijk info over het dorp van verzoeker*

Aangezien verzoeker met zekerheid weet dat het CGVS gewag maakt van een ander dorp nu er foto's zijn getoond die mogelijks uit een ander dorp komen, wel gelegen in het district Poonch, gezien verzoeker deze gebouwen zeker niet heeft herkend !

Dat verzoeker letterlijk stelt: "Hij zegt dat hij wel veel verteld heeft en dat hij ook een schets getekend heeft van zijn huis en dorp".

Dat in de brochure mogelijks foto 's werden genomen van Ghoald Town (zie bestreden beslissing onderaan) waarvan verzoeker zelfs het dorpshoofd, nl D. K. T., kon benoemen.

Dat trouwens deze woningen meer confort uitstralen dat deze in zijn dorpje.

Aangezien het CGVS toch moet toegeven (zie bestreden beslissing) dat verzoeker de naam van enkele schrijnen (waaronder Rilla), drie (zelfs vier) militaire posten kon benoemen (zie laatste paragraaf op blz 2) en de naam van het dorpshoofd, nl Z. K., heeft geciteerd.

Dat het CGVS twijfelt aan de oprechtheid van verzoeker omdat verzoeker stelt het dorpshoofd nog niet persoonlijk te hebben ontmoet met de motivering "kan worden verondersteld dat een gekozen dorpshoofd een publiek zichtbare functie heeft" terwijl het status van deze man kan vergeleken worden met een burgemeester of politicus.

Dat in een dorp zelden jongeren een persoonlijk gesprek hebben met het dorpshoofd gezien deze meestal met de oudere gezinshoofden betrokken werden in belangrijke aangelegenheden met Z. K..

Dat ook in België niet iedereen persoonlijk met zijn burgemeester contact heeft gehad, laat staan jongeren.

6. Betrekkelijk de administratieve onderverdelingen in India en de schrijnen aldaar

Aangezien verzoeker inderdaad op de grens in India woont maar hem wordt "verweten" de administratieve onderverdeling niet te kennen alsook niet de nomadische Bakarwals die in de streek leven.

Dat verzoeker nochtans een schets heeft gemaakt van vijf schrijnen in de buurt, nl Pacmac, Jabri, Rillan, Jikhan, Patri. (zie schets opgemaakt tijdens het interview) die hij weliswaar niet op foto herkende (behalve Rillan) juist omdat enkel Rillan in de buurt van zijn dorpje lag !!!

Dat aldus volstrekt foutief in de bestreden beslissing wordt gesteld : "U gevraagd enkele schrijnen te noemen die talrijk zijn in uw district noemt U enkel het kleine schrijn Rillan bij u in de buurt en herkende U geen namen van U genoemde belangrijke schrijnen,"

Idem dito met bevolkingsgroepen die zeer ver uit de buurt van het dorpje leven en een dialect spreken zoals de Bakarwals.

Dat verzoeker niet kan verweten worden, gelet op zijn "opleiding" en "ervaring" alsook onbestaande mogelijkheid zich ver te verplaatsen of met geschoolde personen in contact te komen, geen weet te hebben van onderafdelingen.

7. Betrekkelijk de talen die in het district Poonch worden gesproken.

Aangezien verzoeker duidelijk heeft verklaard (zie blz 4 van het verhoorverslag) dat er zowel Urdu als Hini wordt gesproken en toen werd getest of verzoeker het dialect van zijn streek kende zei hij "doe maar gerust het interview verder in Pahari" zodat wel degelijk is aangetoond dat verzoeker afkomstig is van de door hem opgegeven streek.

C Conclusie

Aangezien verzoeker meent dat er naast schendingen van de hierboven aangehaalde artikelen, minstens onduidelijkheden zijn die maken dat een bijkomend interview of verder onderzoek noodzakelijk is zodat hij de verzending vraagt naar het CGVS.

Zie Vluchtelingen, D. Vanheule, Mys & Breesch, nr. 552, blz 217, Mys & Breesch, uitgave 1998;

Minstens heeft het CGVS de elementen die verzoeker heeft aangehaald niet naar behoren of voldoende onderzocht en is zij hierdoor niet tot een redelijke beslissing gekomen rekening houdend met de hierboven vermelde informatie waarvan het CGVS ongetwijfeld op de hoogte is (zie administratief dossier).

Dat trouwens wanneer een asielzoeker stelt dat hij wordt vervolgd is het aan het Ministerie om dit te ontkrachten.

Zie "Vluchtelingen", Dirk Vanheule, Mys & Breesch, 1998, blz 48, nr. 110;

Aangezien dat van zodra een redelijk, zelfs minimaal, of aannemelijk risico in hoofde van verzoeker voor vervolging bestaat, voldaan is aan deze voorwaarde van de Conventie van Genève;

Zie J.Y. Carlier, "General Report", p 701, nr. 17,"

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van het artikel 1.A van de Vluchtelingenconventie, artikel 57/6/1, eerste lid en artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, "artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht (29 juli 1991)" en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.1 Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, merkt verweerder vooreerst op dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden

beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2 Vervolgens merkt verweerder op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de commissaris-generaal in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. Dit impliceert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van een annulatieberoep geen uitspraak kan doen over een eventuele schending van de artikelen 48/3 (dat de omzetting in nationaal recht is van artikel 1 A van het Verdrag van Genève), en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar de eventuele schending van de artikelen 48/3 en 48/4 houdt immers per definitie een feitencontrole in, waarvoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter niet bevoegd is. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (RvV, nr. 3501 van 9 november 2007).

2.3 Volgens verzoeker stelt het CGVS bij voorbaat dat er geen sprake is van vervolging, terwijl uit het interview blijkt dat het CGVS zich bewust is dat het gebied waaruit verzoeker afkomstig is tot een conflictgebied behoort. Dat blijkt ook uit de info van "Credoc" (bedoeld wordt: Cedoca). Elk voorzichtig en zorgvuldig bestuur zou in dezelfde omstandigheden niet tot hetzelfde besluit komen, temeer nu verzoeker aantoonde dat hij in tempore non suspecto via het Rode Kruis gebruik maakte van de Dienst Tracing van het Rode Kruis om zijn vermiste ouders op te sporen. Met betrekking tot het antwoord van het Rode Kruis wijst verzoeker er op dat hij nochtans telefoonnummers heeft gekregen van o.m. M. S., die liet weten geen zekerheid te hebben omtrent de betrouwbaarheid van de personen die info vroegen van hen. Zij vermoedden dat het ging om leden van de veiligheidsdienst en hebben daarom hun telefoonnummer gegeven. Verzoeker vraagt in dit verband meer tijd en verzoekt om het dossier voor verder onderzoek terug over te maken aan het CGVS. Vervolgens wijst verzoeker erop dat het CGVS geen info heeft opgevraagd over het grensgebied met Pakistan en dat er moeilijk sprake kan zijn van een democratisch stelsel en normale algemene politieke omstandigheden indien zelfs de federale overheidsdiensten soms onderzoek moeten doen naar het schenden door de veiligheidsdiensten van de mensenrechten en het plegen van delicten t.o.v. derden in conflictgebieden. Er werd dan ook geen rekening gehouden met verzoekers afkomst uit een conflictgebied. Verzoeker heeft dan ook de indruk dat het gaat om een "model/standaard beslissing". De term "onvoldoende" in de bestreden beslissing duidt volgens verzoeker op twijfel.

Verweerder merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat of de streek die hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid, zeker wanneer een asielzoeker geen document kan voorleggen waaruit zijn herkomst blijkt zoals in casu, tracht zijn kennis over de streek te toetsen. Uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis van die streek mocht de commissaris-generaal in redelijkheid afleiden dat verzoeker niet het bewijs leverde van zijn beweerde recente afkomst. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige kennis heeft van de situatie in zijn land of streek van herkomst en achtergrondinformatie kan verschaffen over zijn vrees voor vervolging (RvV, nr. 75.876 van 27 februari 2012).

De verwijzing naar algemene informatie over de situatie in het grensgebied tussen India en Pakistan is te dezen niet dienstig om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Verzoeker toont immers niet aan recent uit dit gebied afkomstig te zijn.

Vervolgens wijst verweerder erop dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker zich tot de Dienst Tracing van het Rode Kruis heeft gewend, maar dat dit op zich niet volstaat om zijn geloofwaardigheid alsnog te herstellen, temeer nu uit het antwoord van deze dienst blijkt dat noch verzoekers naam noch deze van zijn vader of familie gekend was door het bevraagde dorpsvoofd, dorpelingen en winkeliers in verzoekers beweerde regio van herkomst. Verzoekers stelling dat de gecontacteerde personen vermoedden dat het ging om leden van de veiligheidsdienst betreft een loutere post factum geponeerde blote bewering. Verzoekers vraag om meer tijd te krijgen en het dossier voor verder onderzoek over te maken aan het CGVS dient te worden verworpen als niet ontvankelijk, nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter en derhalve niet bevoegd is het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoekers opmerking dat het CGVS geen info heeft opgevraagd over het grensgebied met Pakistan is niet dienstig, nu verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt recentelijk in dit gebied verbleven te hebben. Gelet op de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing, die in hun geheel genomen draagkrachtig zijn, kan verzoeker niet volhouden dat er sprake is van een standaardbeslissing.

Ten slotte merkt verweerder op niet in te zien waarom het gebruik van de term 'onvoldoende' zou wijzen op twijfel.

2.4 Verzoeker gaat vervolgens in op de opeenvolgende motieven van de bestreden beslissing:

- Verzoekers raadsman heeft "kopij" van het dossier besteld en er wordt nergens vermeld wanneer de eerste busverbinding plaatsvond, zodat dit misschien na het vertrek van verzoeker is. Verzoeker woonde in een achtergestelde buurt waar elektriciteit noch telefonie of internet aanwezig is en waar zelfs maar één dorpswinkel is. De meeste jongeren komen niet buiten en de ouders die enkel een boerderij hebben zijn enkel op de hoeve werkzaam. Het is dan ook logisch dat de info i.v.m. de busverbinding het gezin zeker nog niet had bereikt.

Verweerder wijst erop dat verzoeker niet aantoont dat de eerste busverbinding tussen Poonch en Rawalakot na het vertrek van verzoeker plaatsvond. Het louter opperen van twijfel hieromtrent is niet dienstig. Vervolgens stelt verweerder vast dat verzoeker niet aantoont dat de commissaris-generaal kennelijk onredelijk tewerk is gegaan door te oordelen dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker niet op de hoogte was van het bestaan van deze busverbinding. Voor zover verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vraagt de feiten opnieuw te beoordelen, dient deze vraag als niet ontvankelijk te worden beschouwd, gelet op het feit dat in onderhavige procedure de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal optreden als annulatierechter.

- Met betrekking tot het niet op de hoogte zijn van het doorlaten van vrachtwagens die handel drijven, wijst verzoeker erop dat zijn kennis niet verder reikt dan dieren hoeden en hout sprokkelen en dat het opnieuw om een zeer recente maatregel gaat waarvan de familie zeker nooit in kennis zal gesteld zijn.

Verweerder stelt vast dat verzoeker zich opnieuw beperkt tot het poneren van zijn eigen versie van de feiten, zonder echter aan te tonen dat de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd op manifest foutieve dan wel onredelijke motieven.

- Verzoeker stelt dat hij de officiële grensovergang kon toelichten aan de hand van een beschrijving. Hij stelt trouwens dat er vier militaire posten zijn en geen drie zoals het CGVS beweert. De opmerking dat hij geen info kon geven over de militanten van zijn regio kon niet beantwoord worden omdat deze helemaal niet van de streek van verzoeker afkomstig zijn maar van Pakistan. Mogelijk bedoelde het CGVS agenten van de veiligheidsdienst dewelke volgens info van "Credoc" helemaal niet te betrouwen zijn.

Verweerder merkt op dat verzoeker niet betwist dat hij niet weet waar de officiële grensovergang in zijn gebied zich bevindt (gehoorverslag p.5). Het feit dat verzoeker vier militaire posten opnoemde en geen drie volstaat niet om de motivering van de bestreden beslissing in zijn geheel te vitiëren. Verweerder merkt verder op dat aan verzoeker wel degelijk werd gevraagd naar het bestaan van militanten in zijn regio waarop hij niet antwoordde dat deze van Pakistan afkomstig zijn, maar dat hij niet veel info over hen heeft (gehoorverslag p 8)

- Met betrekking tot de aardbeving wijst verzoeker erop dat hij inderdaad hoorde vertellen dat er zich dat jaar een aardbeving voordeed, maar dat er in zijn dorpje zelf geen schade was maar wel op andere plaatsen in het district. Dit is verklaarbaar doordat de woningen in het dorpje laagbouw betreffen.

Verweerder wijst erop dat het niet kennelijk onredelijk is om van verzoeker meer gedetailleerde informatie te verwachten over een aardbeving die schade aanrichtte in het district waaruit hij beweert afkomstig te zijn, en dit los van de vraag of er in zijn eigen dorpje al dan niet schade werd geleden.

- Verzoeker weet met zekerheid dat het CGVS gewag maakt van een ander dorp, nu er foto's getoond zijn die mogelijks uit een ander dorp komen. Mogelijks werden in de brochure foto's genomen van Ghoald Town waarvan verzoeker zelfs het dorpshoofd kon benoemen. Deze woningen stralen meer comfort uit dan deze in zijn dorpje. Het CGVS moet toegeven dat verzoeker de naam van enkele schrijnen, vier militaire posten kon benoemen en de naam van het dorpshoofd heeft geciteerd. De status van deze man kan volgens verzoeker worden vergeleken met een burgemeester of politicus en jongeren hebben in een dorp zelden een persoonlijk gesprek met het dorpshoofd, zoals ook in België niet iedereen persoonlijk contact heeft met zijn burgemeester.

Verweerder stelt vast dat verzoeker niet in het minst aannemelijk maakt dat het CGVS "gewag maakt van een ander dorp". De informatie waarvan verzoeker wel op de hoogte was weegt niet op tegen zijn gebrek aan kennis van andere elementen en toont slechts aan dat verzoeker hetzij zelf tot op een zekere leeftijd in deze regio heeft doorgebracht of dat hij via overlevering van derden dergelijke en aanverwante info heeft verkregen. Met betrekking tot de status van het dorpshoofd merkt verweerder op dat verzoeker niet wordt verweten dat hij deze persoon nog niet persoonlijk had ontmoet, maar wordt wel terecht opgemerkt dat verzoekers opmerking dat het onmogelijk is om het dorpshoofd te zien merkwaardig is aangezien kan worden verondersteld dat een gekozen dorpshoofd een publiek zichtbare functie heeft.

- Met betrekking tot de administratieve onderverdelingen, wijst verzoeker erop dat hij nochtans een schets heeft gemaakt van vijf schrijnen in de buurt, die hij weliswaar niet op foto herkende (behalve Rillan) omdat enkel Rillan in de buurt van zijn dorpje lag. Idem dito met bevolkingsgroepen die zeer ver

uit de buurt van het dorpje leven en een dialect spreken zoals de Bakarwals. Verzoeker wijst nog op zijn "opleiding" en "ervaring" en de onbestaande mogelijkheid om zich ver te verplaatsen of met geschoolde personen in contact te komen.

Verweerder merkt op dat verzoeker zich andermaal beperkt tot het aanvoeren van een aantal post factum opgeworpen vergoelijkingsen, zonder afdoende aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing foutief dan wel manifest onredelijk is. De aan verzoeker gestelde vragen zijn geenszins van een dergelijke aard dat men deze slechts kan beantwoorden nadat men verre verplaatsingen heeft gedaan of met geschoolde personen in contact is gekomen, maar betreffen verzoekers directe leefwereld.

- Verzoeker heeft duidelijk verklaard dat er zowel Urdu als Hindi wordt gesproken en hij gaf aan het interview in Pahari te kunnen voortzetten, zodat hij heeft aangetoond afkomstig te zijn uit de door hem opgegeven streek.

Verweerder merkt op dat het spreken van een bepaalde taal geen bewijs kan vormen van de recente verblijfplaats.

2.5 De bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en is afdoende gemotiveerd. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

2.6 Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel merkt verweerder op dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu en Pahari machtig is. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden. De beslissing staat immers geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

Het middel is niet gegrond."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 26 mei 2012. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst en dat zijn asielaanvraag enkel in overweging kan worden genomen indien hij duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, wat verzoeker *in casu* niet doet: verzoeker toont niet aan dat hij minderjarig is, verzoeker maakt zijn afkomst en recent verblijf in de beweerde regio van afkomst niet aannemelijk en het vermoeden dat verzoeker niet afkomstig is uit de door hem beweerde regio of er al jarenlang niet meer heeft verbleven, maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij afkomstig is uit het district Poonch in Indisch Kashmir en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er zich van bewust is dat dit een conflictgebied is. Verzoeker verwijst naar de informatie van de Dienst Tracing van het Rode Kruis. Verzoeker verduidelijkt dat de dorpsbewoners geen informatie over verzoeker durfden te geven omdat zij geen zekerheid hadden omtrent de betrouwbaarheid van de personen die hen om informatie vroegen. Verzoeker meent dat niets hem belet om, hoewel hij afkomstig is uit een veilig land, zelf aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Bovendien heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen info opgevraagd over het grensgebied in India met Pakistan. Er werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker afkomstig is uit het conflictgebied in het grensgebied met Pakistan.

3.3.2. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië”*

3.3.3. Waar verzoeker vooreerst aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte reeds bij voorbaat bovenaan pagina 2 van de bestreden beslissing stelt dat er geen sprake is van vervolging, dient te worden opgemerkt dat deze bewuste zinsnede gevolgd wordt door de mededeling *“en wel om volgende reden”*. Daarna volgen de motieven waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit oordeel is toegedaan. Verzoeker kan niet met goed gevolg voorhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen “bij voorbaat” of zonder enig onderzoek zou hebben geoordeeld dat er in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging is.

Waar verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij afkomstig is uit de grensregio met Pakistan en dat dit wel degelijk een conflictgebied is, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing er precies op is gebaseerd dat verzoeker niet aannemelijk kan maken afkomstig te zijn uit deze regio of daar recent te hebben verbleven. Door louter aan dit hoofdmotief voorbij te gaan, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

Inzake de informatie van de Dienst Tracing van het Rode Kruis wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Moet hierbij ook worden verwezen naar het resultaat van de “tracing” door het Rode Kruis, dd. 25 mei 2012 (document aanwezig in het administratieve dossier), waaruit blijkt dat noch uw naam, noch deze van uw vader of familie gekend was door het bevraagde dorpshoofd, dorpelingen en winkeliers in uw beweerde regio van herkomst.”

Dit motief strookt met de stukken in dit verband in het administratief dossier. Uit dit document blijkt dat personen uit het beweerde dorp van verzoeker werden ondervraagd maar dat niemand verzoeker kende. Verzoekers bewering dat hij één van de dorpsgenoten zou hebben gecontacteerd die vermeld staat op het document van de Dienst Tracing, en dat deze verteld zou hebben dat de mensen van het dorp geen informatie durfden te geven aan personen die zij niet vertrouwden, is een loutere ongestaafde bewering die geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekers naam, noch die van zijn vader en die van zijn familie, gekend is in het dorp. Verzoeker lijkt vervolgens te suggereren dat het om een ander dorp zou gaan, door erop te wijzen dat zijn dorp maar één winkel kent. Het gebruik van het woord “winkeliers” houdt echter geen aanduiding in van het precieze aantal winkels.

3.3.4. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker inderdaad niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Verzoeker heeft dit gepoogd in zijn verhoor, maar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geoordeeld dat verzoeker hierin niet is geslaagd, zodat wordt besloten dat de asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Waar verzoeker aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen informatie heeft opgevraagd over het grensgebied in India met Pakistan, wordt herhaald dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de verklaringen van verzoeker tot het oordeel gekomen is dat verzoeker niet afkomstig is uit of recent niet heeft verbleven in deze regio, zodat er geen bijkomende informatie diende te worden opgevraagd over een regio waarvan niet wordt gelooft dat verzoeker eruit afkomstig is of er recent heeft verbleven.

Waar verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij afkomstig is uit het conflictgebied in het grensgebied met Pakistan, wordt herhaald dat de bestreden beslissing er precies op is gebaseerd dat verzoeker niet aannemelijk kan maken afkomstig te zijn uit deze regio of daar recent te hebben verbleven. Door louter aan dit hoofdmotief voorbij te gaan, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker uit tevens kritiek op het feit dat India is opgenomen op de lijst met veilige landen. Dit is een kritiek die geen betrekking heeft op de inhoud van de bestreden beslissing en zodoende niet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Verzoeker poogt in het verzoekschrift punt voor punt de motieven te weerleggen op basis waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit of recent verbleven heeft in zijn beweerde regio van afkomst, het dorp Ghoals, district Poonch in Indisch Kashmir.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is tot het besluit gekomen dat verzoekers kennis over de genoemde regio en enkele opmerkelijke gebeurtenissen in de regio, uiterst beperkt is op basis van volgende motieven:

- verzoeker had geen weet van een busverbinding die werd ingelegd tussen zijn district Poonch en Rawalakot, juist aan de andere kant van de LoC (gehoorverslag CGVS p.4 en p.8). Dit is opmerkelijk, aangezien het de eerste keer was sinds jaren dat het voor bepaalde Kashmiri's mogelijk was om hun familieleden aan de andere kant van de LoC te bezoeken (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).
- verzoeker heeft een oom aan de Pakistaanse kant van de grens, waarmee de familie door de omstandigheden geen contact mee kon hebben. Dat verzoeker niets zou hebben gehoord over deze mogelijkheid om familie te bezoeken, is niet geloofwaardig. Verzoeker zegt dat hij in dergelijke zaken geen interesse had en dat het een achtergestelde buurt is (gehoorverslag CGVS p.8).
- verzoeker hoorde niet over een andere vertrouwenwekkende maatregel ("confidence building"), namelijk de mogelijkheid om handel te drijven, door het doorlaten van vrachtwagens naar de andere kant. Dat verzoeker ook daar niets over hoorde vertellen van de mensen is evenmin geloofwaardig (gehoorverslag CGVS p.4 en p.8). Verzoeker stelt zelf dat Poonch een achtergesteld gebied is (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Het is dan ook meer dan aannemelijk dat elke mogelijkheid om handel te drijven en geld te verdienen, of om familieleden in Pakistan te bezoeken en vooral de moeilijkheden hieromtrent, in de regio door de mensen zal besproken zijn.
- verzoeker weet evenmin waar de officiële grensovergang in zijn district zich bevindt (gehoorverslag CGVS p.5).
- inzake de aardbeving is het opmerkelijk dat verzoeker wel het jaar kan vertellen, maar verder geen enkele andere informatie (gehoorverslag CGV p.8). Nochtans was er in het district Poonch wel degelijk schade geleden (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).
- Over het eigen dorp geeft verzoeker spontaan nauwelijks informatie (gehoorverslag CGVS p.3) en komt hij na aandringen niet verder dan het noemen van een enkel schrijn (Rilla) en drie militaire posten (gehoorverslag CGVS p.3). Toen hem werd gevraagd tot welk "panchyaat" zijn dorp behoort (administratieve term voor raad van wijkverantwoordelijken), noemde hij de naam van Z. K. als dorpshoofd. Deze is inderdaad het hoofd van Ghohald Chowki (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), maar het is merkwaardig dat verzoeker stelde deze persoon niet persoonlijk te kennen, omdat het volgens verzoeker niet mogelijk is om "het dorpshoofd te zien" (gehoorverslag CGVS p.3). Dit is een merkwaardige verklaring aangezien kan worden verondersteld dat een gekozen dorpshoofd een publiek zichtbare functie heeft.
- verzoekers verklaring dat hij wel in India woont maar niet goed op de hoogte is van de Indische administratieve onderverdeling, is opvallend. Evenmin kon verzoeker andere namen noemen van personen die zijn dorp vertegenwoordigen en herkende hij geen namen van aan hem genoemde personen van het panchyaat Ghohald Chowki. Toen hem gevraagd werd of er ook een stad is die Ghoald noemt, ontkende hij dit. Nochtans is er wel degelijk een panchayaat dat Ghoald Town wordt genoemd. Toen hem de naam werd genoemd van het hoofd daarvan, namelijk D. K. T., antwoordde hij dat er waar hij leefde, geen Hindu's zijn, wat dus volgens de objectieve informatie niet blijkt te kloppen. Toen hem nog een naam genoemd werd van het hoofd van een andere wijk van Ghoald, zei hij enkel de naam te herkennen. Toen hem de naam genoemd werd van het hoofd van het district Poonch herkende verzoeker deze niet. Toen hem werd gevraagd enkele schrijnen te noemen die talrijk zijn in zijn district noemde hij enkel het kleine schrijn Rillan bij hem in de buurt en herkende hij geen namen van andere belangrijke schrijnen, noch herkende hij de foto van een groot schrijn gelegen op de LoC (gehoorverslag CGVS p.9).

- Verder heeft verzoeker geen idee of er behalve Pahari nog andere plaatselijke talen worden gesproken en heeft hij nooit gehoord van de nomadische Bakarwals die in de regio leven. Ook wist hij niet te vertellen of er in Azad Kashmir (Pakistan Kashmir) een district is dat eveneens Poonch noemt, wat ongeloofwaardig is aangezien het vroegere Poonch door de LoC werd verdeeld en het district aan de andere kant van LoC ook Poonch heet (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat verzoeker, zogezegd woonachtig in district Poonch, nooit zou gehoord hebben van Rawalakot, net over de grens in Pakistan, is evenmin geloofwaardig (gehoorverslag CGVS p.4 en p.7). Verzoeker kwam spontaan niet tot een doorleefde beschrijving van zijn dorp en leefwereld (gehoorverslag CGVS p.3 en 7). Bovenstaande vaststellingen laten vermoeden dat verzoeker ofwel nooit in die de genoemde regio is geweest of deze op zeer jonge leeftijd verlaten heeft.

Verzoeker bespreekt deze motieven stuk voor stuk en geeft een uitleg waarom hij niets wist over een busverbinding en over de maatregel om vrachtwagens door te laten (hij verbleef in een achtergestelde buurt en zijn familie bleef op de boerderij, zijn kennis reikt niet verder dan dieren hoeden en hout sprokkelen), betwist dat hij niet kon toelichten waar de officiële grensovergang gelegen is, poogt te verklaren waarom hij geen verdere informatie had over de aardbeving (geen schade in zijn dorp wegens laagbouw), meent dat er foto's werden getoond van een ander dorp en benadrukt dat hij toch een schets kon opnoemen, vier militaire posten en de naam van het dorps hoofd. Verzoeker stelt dat hij een schets heeft gemaakt van vijf schrijnen in de buurt zodat ten onrechte in de bestreden beslissing wordt overwogen dat hij de namen van de hem genoemde schrijnen niet herkende en dat hij heeft verklaard dat het interview verder mocht verlopen in het Pahari, wat bewijst dat hij die taal machtig is en afkomstig is uit een streek waar ze Pahari spreken.

Inzake de busverbinding, de maatregel om vrachtwagens door te laten, de aardbeving, de foto's van een ander dorp en verzoekers kennis van het Pahari, waaraan in de bestreden beslissing niet getwijfeld wordt, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot verklaringen *post factum* die niet aantonen dat de motieven van de bestreden beslissing, die steunen op de stukken van het dossier, zouden steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Inzake de officiële grensovergang heeft verzoeker het volgende verklaard (gehoor CGVS, p. 5 onderaan):

*“Is er een officiële plaats om de grens over te gaan? Neen, niet waar ik over ging
Dat versta ik, maar in je district? Weet ik niet”*

Bijgevolg steunt het motief *“U weet evenmin waar de officiële grensovergang in uw district zich bevindt”* op de stukken van het dossier. De beschrijving die verzoeker gegeven zou hebben doet geen afbreuk aan zijn eigen duidelijke verklaringen.

Inzake de schrijnen heeft verzoeker het volgende verklaard:

“Je zei dat er een schrijn was op de LoC, van wie? Rillan” (gehoor CGVS, p. 4) en *“Ik kan u precies mijn dorp beschrijven. Begint te vertellen over bomen, Palwal Post, Jabri, Rilla shrine en Jika Post en Patri Post en achter het schrijn ben ik gevluht”* (gehoor CGVS, p. 8 onderaan) en *“Zijn er andere schrijnen in omgeving? Drie bomen, heel klein. Grote? Weet niet, ik ken enkel Rillan”* (gehoor CGVS, p. 9). Een schets die bij het gehoorverslag is gevoegd vermeldt dezelfde namen: Pacmac, Jabri, Rillan, Jikhan en Patri.

Bijgevolg steunt het motief dat verzoeker enkel het schrijn Rillan kent op de stukken van het dossier. Verzoeker heeft niet verklaard dat Pacmac of Palwal, Jabri, Jika en Patri schrijnen zijn maar wel (militaire) posten, zodat zijn bewering dat hij meerdere schrijnen kon vernoemen of laten schetsen, niet strookt met de gegevens van het dossier.

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in om de motieven van de bestreden beslissing, die steunen op de gegevens van het dossier, te weerleggen. Hij toont niet aan dat de motieven steunen op een foutieve feitenvinding en kennelijk onredelijk zouden zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft bijgevolg terecht beslist de asielaanvraag of de vraag tot subsidiaire bescherming van verzoeker, die een onderdaan is van een veilig land van herkomst, niet in overweging te nemen omdat uit verzoekers verklaringen niet duidelijk

blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De schending van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.6. De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet omschrijven de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming zou worden erkend. Aangezien de bestreden beslissing een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, kan verzoeker niet met goed gevolg rechtstreeks verwijzen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen.

In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting de Raad lijkt te willen vragen zich uit te spreken over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, laat de Raad volledigheidshalve gelden dat hij in het kader van huidige procedure slechts optreedt als annulatierechter en in die hoedanigheid enkel een wettigheidstoezicht op de eerste bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd zich in de plaats te stellen van de overheid en de asielaanvraag van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

3.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.9. Artikel 1.A van het vluchtelingenverdrag heeft geen directe werking in de Belgische rechtsorde, zodat verzoeker er niet met goed gevolg de schending van kan aanvoeren.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,
De griffier,

toegevoegd griffier.
De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET